

Truyện kể về Anh Hùng Nước Nam

Chủ đề: 30-T4Đ

Tác giả: BV-DT.PHS

Hào Kiệt Phương Nam

“Các anh không cần bịt mắt tôi, tôi sẵn sàng rồi, bắn đi!”

Anh Hùng Thiếu tá QLVNCH Nguyễn Văn Viên

(Chỉ Huy Trưởng Tổng Hành Dinh Sư Đoàn 9 Bộ Binh Quân Lực VNCH)

Trong cuộc chiến đấu bảo vệ Miền Nam Tự Do trong suốt hơn 20 năm, những công lao cùng những hy sinh xương máu của Quân Dân Cán Chính VNCH là những điều rất đáng khâm phục, ngưỡng mộ và ghi ơn. Nhưng đáng tôn vinh hơn, khi sau ngày tang tóc 30/4/1975, lúc bọn giặc cướp xâm lược cộng sản từ phương bắc đã tràn ngập Miền Nam Tự Do, phản tướng Dương Văn Minh đã kêu gọi ngưng bắn, Việt Nam Cộng Hoà không còn nữa, tổ chức Quân Lực VNCH ngưng hoạt động, thì tại nhiều nơi trong nước, vẫn còn có những tổ chức võ trang nổi lên chống lại bọn giặc cướp cộng sản.

Họ gồm đủ mọi thành phần: nam, nữ quân nhân, sĩ quan, hạ sĩ quan, binh sĩ, các tổ chức tôn giáo chính trị, các thương dân buôn bán, các sinh viên học sinh, các giáo sư, nhà văn, nhà báo, thậm chí đến cả các thương phế binh, những người còn đủ khả năng chiến đấu. Những người con yêu tuấn kiệt đó của Miền Nam Việt Nam, bằng trái tim yêu nước rục rủa và tinh thần bất khuất sắt đá “thà chết chứ không khuất phục bọn giặc cướp cộng sản.”

Ôi! Vinh hiển thay! Họ đã đi vào cõi chết để tìm sự sống cho nhiều chục triệu sinh linh và chính nhờ những hy sinh cao đẹp đó, đã tiếp lửa cho ngọn đuốc Chính Nghĩa Tự Do được trường tồn.

Thiếu tá Nguyễn Văn Viên, một thanh niên miền Nam, sau khi tốt nghiệp trung học rồi theo tiếng gọi của núi sông, ông tình nguyện vào quân ngũ – Khoá 6 Võ Bị Quốc Gia Việt Nam (Đà Lạt) để chống lại bọn cộng sản đang ngày đêm dày xéo tàn phá quê hương.

Nhưng đường hoạn lộ của người thanh niên yêu nước đã gặp đầy gian truân, chông gai.

Đại Úy Nguyễn Văn Viên
Tiểu đoàn trưởng TD 5 ND

Tháng 3/1955, từ Đồng Đế Nha Trang, 2 Tiểu Đoàn Nhảy Dù được điều động về Sài Gòn tham dự cuộc hành quân dẹp loạn Bình Xuyên. TD5ND do Trung úy Nguyễn Văn Viên, sĩ quan phụ tá của Tiểu Đoàn được đôn lên làm Tiểu Đoàn Trưởng, và cũng là người Việt Nam đầu tiên.

Khi các lực lượng của chính phủ hồi đó đã đánh đuổi quân phiến loạn Bình Xuyên khỏi Sài Gòn–Chợ Lớn, các sĩ quan sau đây đã được thăng cấp: Thiếu tá Đỗ Cao Trí lên trung tá, các Đại úy Nguyễn Chánh Thi và Vũ Quang Tài lên thiếu tá. Có điều đặc biệt là Trung úy Nguyễn Văn Viên, Trung úy Đỗ Kế Giai lên đại úy thực thụ và Đại úy nhiệm chức Phan Trọng Chinh cũng được điều chỉnh đều là đại úy thực thụ cùng ngày.

Sau đó Đại úy Viên trao TD5ND cho Thiếu tá Nguyễn Chánh Thi. Trung úy Nguyễn Văn Viên được thăng cấp đại úy về chỉ huy TD6ND thay Thiếu tá Đỗ Cao Trí. Ông Trí mới được thăng cấp trung tá và trở thành Chỉ Huy Trưởng Liên Đoàn Nhảy Dù Việt Nam.

Năm 1957, Đại úy Viên đang làm Tiểu Đoàn Trưởng TD6ND đột nhiên tai họa xảy đến cho ông, vì một lỗi lầm của thuộc hạ ông phải gánh hết trách nhiệm và bị giải ngũ. Ra khỏi quân đội, ông đi dạy học và vợ ông buôn bán mưu sinh. Ông cảm nhận sống đời “phó thường dân” và nghĩ rằng đã cố gắng đóng góp đủ nghĩa vụ cho đất nước.

Năm 1972, ông được lệnh tái ngũ theo lệnh của Bộ Quốc Phòng vì nhu cầu cần sĩ quan chỉ huy. Ông được bổ sung về Sư Đoàn 9 Bộ Binh QLVNCH và được chỉ định làm Chỉ Huy Trưởng Tổng Hành Dinh của Sư Đoàn 9 BB QLVNCH.

Sau ngày 30/4/1975, không chấp nhận đầu hàng cộng phỉ, Thiếu tá Viên tiếp tục chiến đấu và tổ chức một lực lượng võ trang hoạt động ngay trong khu vực Sài Gòn – Chợ Lớn. Ông liên kết với các lực lượng tôn giáo và tạo được nhiều thành quả trong việc kêu gọi

đồng bào đứng lên chống lại bọn cộng phi cầm quyền. Tổ chức của Thiếu tá Viên liên kết với lực lượng của Linh Mục Nguyễn Văn Vàng và nhiều tổ chức khác đã gây được sự chú ý tại quốc nội và hải ngoại.

Rất tiếc, sau đó do bị nội tuyến nên khoảng cuối năm 1976 các vị lãnh tụ của tổ chức là Thiếu tá Nguyễn Văn Viên, Linh Mục Nguyễn Văn Vàng và một số chiến hữu trong tổ chức đã bị cộng sản VN bắt. Để tuyên truyền hù dọa dân chúng, cộng sản đã cho tổ chức cái gọi là “phiên toà khẩn cấp” để xử Thiếu tá Viên và các vị lãnh tụ anh hùng của tổ chức. Phiên toà xử ông đã được cộng sản loan truyền trên loa phóng thanh diễn tiến cuộc xử án cho dân chúng nghe.

Trong phiên toà, Thiếu tá Viên, Linh Mục Vàng và các chiến sĩ yêu nước tay bị bọn giặc cướp còng, dáng điệu khinh mạn bọn phi đang ngồi xử án. Nét hiên ngang, anh hùng của các dũng sĩ đã làm cho người dân trong phòng xử đều khâm phục, còn truyền tụng cho đến ngày nay.

Phiên toà ngắn ngủi, được tổ chức hết sức máy móc, xảo trá, phi công lý, vô nhân tính, không luật sư biện hộ, trên bục công tố chỉ là những tên thổ phi “dép râu” mới từ rừng rú bung biển về thành phố, mặt hầy còn nám màu nước phèn, thái độ đàng đàng sát khí ác ôn. Kết quả của bản án đã được bọn chúng soạn trước, bọn chúng tuyên án Thiếu tá Nguyễn Văn Viên tử hình, Linh Mục Nguyễn Văn Vàng chung thân khổ sai, v.v.

Nguồn tin một trong những nhân chứng hiện còn sống tại Sài Gòn là một cụ bà người Công Giáo. Qua điện thoại, cụ kể lại:

“Ngày tui Việt cộng xử tử Thiếu tá Viên tại Vườn Điều Thủ Đức vào năm cuối 1976 (cụ không còn nhớ ngày) nhiều dân chúng trong số đó có cụ đã tụ tập quanh ‘pháp trường’ để chiêm ngưỡng người anh hùng phương Nam lần cuối.

Trước khi bắn ông, bọn giặc cướp xâm lược lại xác xược hỏi ông có muốn nói điều gì không? Thiếu tá Nguyễn Văn Viên đồng dạc trả lời:

‘Tôi muốn nói với các anh, người cộng sản, có bắn tôi hôm nay cũng không dập tắt được ngọn lửa đấu tranh của người dân trong nước! Mai này sẽ có hàng trăm, hàng ngàn Nguyễn Văn Viên khác nổi gót.’

Nói xong, Thiếu tá Nguyễn Văn Viên quay về phía đồng bào đang dự kiến, ông nói thật lớn: ‘Tôi xin chúc đồng bào ở lại mạnh giỏi.’

Rồi, tuy hai tay ông bị trói chặt về phía sau, nhưng Thiếu tá Nguyễn Văn Viên trong tư thế rất oai nghiêm, đầu ông ngẩng cao, ngực ưỡn về phía trước như thách đố những tên giặc cướp Việt cộng ác ôn khát máu. Một tên Việt cộng tay cầm miếng vải đen tính bịt mắt ông, ông hiên ngang nói lớn:

‘Các anh không cần bịt mắt tôi, tôi sẵn sàng rồi, bắn đi!’

Một loạt đạn nổ liên tiếp xuất phát từ những tên giặc cướp Việt cộng đê tiện và khát máu, đã kết thúc mạng sống người con yêu nước của Miền Nam Việt Nam.

Đầu ông vẫn thẳng, dựa vào cái cột gỗ, tấm áo trắng của ông nhuộm đầy máu, những dòng máu đỏ từ ngực ông theo thân hình chảy dài xuống chân, thấm vào mạch đất Miền Nam Tự Do, nơi ông đã được sinh ra, trưởng thành và cả đời hết lòng phụng sự!’

Ôi, cái chết oai dũng của Thiếu tá Nguyễn Văn Viên thật kiêu hùng, kỳ diệu, vinh hiển không kém gì những gương trung liệt, kiên can của các bậc tiền nhân.

Hơn 100 năm trước, ngày 24 tháng 4 năm 1882, Tổng Đốc Hoàng Diệu cũng đã chọn cái chết bằng cách thắt cổ tự tử sau khi không giữ nổi thành Hà Nội: Tổng Đốc Hoàng Diệu, một trụ cột của triều đình nhà Nguyễn, Ngài nhận lệnh vua trấn thủ thành Hà Nội. Khi thành mất về tay địch, Ngài đã lựa cái chết để giữ trọn khí tiết của kẻ sĩ và một tôì trung, sự tuân liệt đó, đã được sử sách hết lời ca tụng!

Đó là truyện đời xưa. Truyện đời nay được truyền tụng rằng:

“Vào cuối thế kỷ 20, trong cuộc chiến tranh giữa thiện và ác, giữa chính và tà, giữa những người khát vọng tự do và bọn cộng phi độc tài, ác ôn, khát máu, có một dũng sĩ cương quyết chống lại chủ thuyết cộng sản, chống lại bọn cộng sản gian ác. Ông quy tụ những người cùng chí hướng nổi lên chống lại chế độ cầm quyền, người đó là Nguyễn Văn Viên.

Khi chính quyền Miền Nam Tự Do mất về tay bọn cộng sản xâm lược, và trong lúc mọi người đang vô cùng uất hận, căm phẫn và tuyệt vọng thì ông đã hiên ngang, can đảm đứng lên. Trong lúc mọi người đau khổ, thì ông sẵn sàng chia sẻ nỗi đau thương chung của Miền Nam. Trong lúc mọi người mất tự do, thì ông can đảm vùng lên tranh đấu. Ông tự cảm thấy cá nhân ông vẫn còn bổn phận và trách nhiệm với Tổ Quốc Việt Nam Cộng Hòa và đồng bào Miền Nam ruột thịt.

Điều đáng đáng kính phục nơi Thiếu tá Nguyễn Văn Viên, là sau 30/4/1975, cũng như các đồng đội khác để tự cứu sinh mạng, ông cũng đã có thể tìm đường vượt thoát ra hải ngoại hay bị dày đọa khổ nhục trong lao tù cộng sản, nhưng người chiến sĩ can trường Nguyễn Văn Viên đã chọn cho mình một hướng đi mà con đường trước mặt đầy gian nan và nguy hiểm. Ông đã dám hy sinh hạnh phúc riêng tư và hiến dâng sinh mạng của mình cho Đại Nghĩa. Gương tuân liệt của ông đã làm kẻ thù cộng phi cũng phải cúi đầu xấu hổ và kính nể và cũng đã làm thức tỉnh biết bao trái tim yêu nước cho đến ngày hôm nay.”

Bài Ca Chính Huân năm xưa như vẫn còn văng vẳng:

“Người nằm xuống đây,
cho ta đứng lên từ quê hương này.
Người nằm xuống đây,
khi chưa viết xong trang sử đấu tranh.
Người đã ra đi theo vận nước”.

Thiên kỷ này, Thiếu Tá Anh Hùng Nguyễn Văn Viên đã không còn nữa, nhưng tinh thần trung dũng, quật cường, bất khuất của Nguyễn Văn Viên sẽ còn vằng vặc mãi ngàn năm, vẫn còn “trơ gan cùng tuế nguyệt” và là tấm gương sáng ngời cho các thế hệ sau tiếp bước bởi cuộc chiến đấu này vẫn còn đang tiếp diễn chứ chưa hề thật sự chấm dứt!

(BV-DT.PHS)

Hình chụp 16 sĩ quan TD5ND tháng 9-1954 tại Đà Nẵng. Chính giữa Trung úy Ng. Văn Viên, TĐT.Khóa 6 Đà Lạt. Ba thiếu úy Huy, Giai, và Tự thuộc khóa 10 Đà Lạt. 12 thiếu úy khóa 4 Thủ Đức. Ba sĩ quan lên cấp tướng: Ngô Quang Trưởng, Vũ Văn Giai và Lê Quang Lương. Tất cả đều qua đời, chỉ còn Vũ Văn Giai và Ng. Mộng Hùng.

(Hình tư liệu của TD5ND chụp tháng 9 năm 1954)

Hàng đứng từ trái qua: Nguyễn Đức Huy (K10 Đà Lạt),
Vũ Văn Giai (K10 Đà Lạt), Nguyễn Mộng Hùng (K4 Thủ Đức),
Nguyễn Minh Tiến (K4 Thủ Đức).

Hàng giữa: Lê Quang Lương (K4 Thủ Đức),
Võ Mạnh Đông (K4 Thủ Đức), Đào Văn Lượng (K4 Thủ Đức),
Nguyễn Trường Tự (K10 Đà Lạt), Ngô Quang Trưởng (K4 Thủ Đức),
Phạm Hi Mai (K4 Thủ Đức), Vũ Văn Ngồi (K4 Thủ Đức).

Hàng ngồi dưới cùng: Phạm Ngọc Linh (K4 Thủ Đức), Nhâm Ngọc Hựu (K4 Thủ Đức),

**Trung úy Nguyễn Văn Viên Tiểu Đoàn Trưởng (K6 Đà Lạt),
Trần Huy Chương (K4 Thủ Đức), Nguyễn Văn Tư (K4 Thủ Đức).**

16 sĩ quan trong tám hình lịch sử; đã trở thành người thiên cổ. (Tướng Vũ Văn Giai cũng đã mất tại Hoa Kỳ 10/2012).

*Nguồn: Internet eMail by **Đoàn Hữu Định** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, February 17, 2020
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*